

Arrest

nr. 101 971 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 20 april 2010 te Marokko in het huwelijk met I. Z., een in België verblijvende Marokkaanse onderdaan.

1.2. Op 6 juli 2011 meldde verzoekster zich, in het bezit van een paspoort dat voorzien was van een visum, aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om zich te laten inschrijven.

1.3. Aan verzoekster werd op 29 juli 2011 een A-kaart afgegeven.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 juli 2012 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot intrekking van

verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 9 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [H.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

Verzoekster kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

De vervoegde vreemdeling heeft niet bewezen dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §2 en §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu, Mr [Z.] is tewerkgesteld door het OCMW van Antwerpen en hij oefent de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60 van de OCMW- wetgeving.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980.

Tevens werd geen geregistreerd huurcontract overgemaakt.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

**aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 15.02.2011, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.*

**omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het ingediende beroep laattijdig werd ingesteld.

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op 9 oktober 2012 aan verzoekster werd ter kennis gebracht. Verzoekster beschikte, gelet op artikel 39/57, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), vanaf de kennisgeving over een termijn dertig dagen om een beroep in te dienen. Het verzoekschrift tot nietigverklaring werd op 31 oktober 2012 aangetekend verzonden aan de Raad en werd bijgevolg tijdig ingediend.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Dit stuk, waarin verzoekster de oorspronkelijk aangevoerde middelen die zij nog wenste te behouden alsmede haar reactie op de nota met opmerkingen vermocht op te nemen, dient door de Raad te worden aangewend als basis om een beslissing te nemen (*Parl. St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7*).

In haar syntheseseminarie voert verzoekster in een enig middel de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat:

De aanvraag gezinshereniging geweigerd wordt op grond van de motivering dat de echtgenoot van verzoekster over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zonder dat er in concreto een onderzoek werd gevoerd naar de bestaansmiddelen van het gezin: verwerende partij heeft nagelaten een behoeftenanalyse van het gezin te maken en op basis daarvan te bepalen welke bestaansmiddelen voor het gezin toereikend zijn. Verwerende partij heeft tevens nagelaten om rekening te houden met de belangen van het gezin in het kader van artikel 8 EVRM.

Terwijl:

1.

De Minister zich in zijn besluitvorming zorgvuldig dient te gedragen en in concreto, voor elk dossier gezinshereniging afzonderlijk, een onderzoek dient te doen naar de bestaansmiddelen van verzoekster en haar echtgenoot.

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde in een eerder arrest dat DVZ de belangen van het gezinsleven moet afwegen vooraleer gezinshereniging te weigeren wegens onvoldoende bestaansmiddelen. Sinds 22 september 2011 worden 'stabiele en regelmatige bestaansmiddelen' vereist voor (de meeste) dossiers gezinshereniging. DVZ aanvaardt daarvoor geen contracten op basis van art. 60 OCMW-wet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in arrest nr. 74.258 van 31 januari 2012 een visumweigering geschorst die daarop was gebaseerd. Volgens de RVV dient DVZ naast de wettelijke voorwaarden ook de belangen van het gezin af [te] wegen.

Ook in onderliggend geval is DVZ in gebreke gebleven, minstens kan zij dit niet genoegzaam naar recht bewijzen, om voldoende de belangenafweging te maken, onder meer rekening houdende met de gezinssituatie en andere belangen van verzoekster en haar echtgenoot, en hun gezin.

Zo blijkt nergens uit dat DVZ een onderzoek heeft gedaan naar de samenstelling van het gezin van verzoeker en hun behoeftes.

In concreto is het zo dat verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk beschikken over voldoende en toereikende bestaansmiddelen. Op het ogenblik van indiening van de aanvraag was de heer [Z.] tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wetgeving.

Verzoekster benadrukt dat dit inkomen onder de tewerkstelling via artikel 60 OCMW-wetgeving wel degelijk voldoende was om in de behoeftes van het gezin te voorzien.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben immers geen huurlast: het huis waarin zij wonen is eigendom van de nonkel van [Z.] en zij moeten geen huurprijs betalen. (stuk 3)

Verwerende partij heeft nagelaten enig onderzoek te doen naar de concrete situatie van verzoekster en haar echtgenoot. Bij gebrek aan behoeftenanalyse is men ten onrechte tot de vaststelling gekomen dat er geen bewijs voorligt van voldoende en toereikende bestaansmiddelen. In huidige geval volstaan de inkomsten van de heer [Z.] om in de behoeften van het gezin te voorzien.

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming en heeft nagelaten een behoeftenanalyse te maken, noch enig nader onderzoek in concreto.

2.

Daarnaast wordt onvoldoende rekening gehouden met de belangen van het gezin. Verwerende partij beperkt zich ertoe met te stellen dat verzoekster slechts korte tijd in België verblijft, en dat dit niet opweegt tegen het verlengen van het verblijfsrecht. Daarnaast stelt men dat het ondenkbaar is dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst.

Deze motivering is onvoldoende en beperkt tot een standaardformulering. Verzoekster verblijft sedert 15/02/2011 in België, hetgeen toch niet als kort verblijf bestempeld kan worden. Verzoekster heeft haar intrek genomen bij haar echtgenoot en samen zijn zij een daadwerkelijk gezinsleven gestart. Indien verzoekster niet gemachtigd wordt tot verblijf in België dient zij terug te keren naar Marokko, dit terwijl haar echtgenoot gemachtigd is op een verblijf van onbepaalde duur. Men kan moeilijk verwachten van de heer [Z.] dat hij zijn echtgenote vervoegt naar Marokko. Hij heeft steeds in België verbleven en kent Marokko niet als zijn thuisland. Bovendien verblijven alle familieleden van de heer [Z.] in België. Men kan dan ook niet zomaar verwachten dat hij zijn echtgenote vervoegt naar Marokko. Indien verzoekster niet gemachtigd wordt op verblijf betekent dit dat zij en haar echtgenoot niet in staat zijn hun huwelijksleven te beleven, hetgeen een inbreuk betekent op artikel 8 EVRM.

Verzoekster dient niet te bewijzen dat zij op geen enkele wijze noch banden zou hebben met Marokko. Het staat evenwel vast dat niet van de heer [Z.] verwacht kan worden dat hij meegaat naar Marokko. Om bijgevolg een effectief huwelijks- en gezinsleven voor verzoekster en haar echtgenoot mogelijk te maken, ter eerbiediging van artikel 8 EVRM, dient verzoekster gemachtigd te worden op een verblijf in België.

3.

Ten onrechte vermeldt de bestreden beslissing dat het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet zou schorsen.

In casu heeft een beroep tot nietigverklaring wel degelijk een schorsende werking en dient verzoekster in afwachting van een beslissing hieromtrent verder gemachtigd te worden op verblijf.

Zodat:

De motivering van de bestreden beslissing is als onvoldoende te beschouwen en niet afdoende om in huidige dossier een intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden, dit om volgende redenen:

- Verwerende partij beperkt haar motivering enkel tot het gegeven dat de echtgenoot van verzoekster over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken en doet voor het overige geen uitspraak noch onderzoek naar de overige bestaansmiddelen van het gezin., terwijl verzoekster een belangrijke kost in hun gezinsleven kunnen besparen, met name een huurkost. Zij wonen gratis in een huis van familie.*
- Verwerende partij blijft in gebreke om een behoeftenanalyse te maken zodat men zelfs niet kan verifiëren of de huidige inkomsten voor huidige gezin mogelijks wel toereikend zou kunnen zijn; verwerende partij dient aan te tonen dat zij het nodige onderzoek heeft gedaan;*

- Verwerende partij blijft in gebreke een behoorlijke afweging te maken met de belangen van het gezin; door onvoldoende rekening te houden met de gezinsbelangen is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.”

4.2.1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling laat verweerder toe om gedurende een bepaalde periode het verblijfsrecht van een vreemdeling dat gegrond is op artikel 10 van de Vreemdelingenwet te beëindigen wanneer deze vreemdeling niet langer aan de in dit artikel gestelde voorwaarden voldoet.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeksters echtgenoot, die zij in 2011 vervoegde, niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Verzoekster houdt echter voor dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat zij niet meer voldoet aan de vereisten die in artikel 10 van de Vreemdelingenwet worden gesteld en betoogt dat haar echtgenoot wel degelijk over voldoende en toereikende bestaansmiddelen beschikt ingevolge zijn tewerkstelling.

Het staat niet ter discussie dat verzoeksters echtgenoot een inkomen verwerft ingevolge een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976).

Artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.”

De Raad merkt op dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen teneinde hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die zoals verweerder aangaf gelimiteerd is in de tijd.

Daar verweerder, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, de “aard en regelmatigheid” van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking dient te nemen om na te gaan of deze over “stabiele en toereikende bestaansmiddelen” beschikt en deze in casu slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling – wat een vorm van sociale steun is – die zal worden stopgezet op het ogenblik dat verzoeksters echtgenoot in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat verzoeksters echtgenoot heden niet over bestaansmiddelen in de zin van voormelde bepaling beschikt.

Een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Ten overvloede moet worden geduid dat in de bestreden beslissing ook wordt gemotiveerd dat verzoekster tevens in gebreke bleef een geregistreerde huurovereenkomst over te maken en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat een dergelijk document of een eigendomstitel dient te worden voorgelegd om het bewijs te leveren dat voldaan is aan de in artikel 10, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste dat de persoon die vervoegd wordt over een voldoende huisvesting beschikt. Verzoekster betwist deze vaststelling die op zich ook een valabele reden vormt om haar verblijfsrecht te beëindigen niet. Zij beperkt zich tot de mededeling dat zij geen huur moet betalen maar legt geen geregistreerde huurovereenkomst voor.

4.2.2. Verzoekster stelt daarnaast dat verweerder nadat hij vaststelde dat haar echtgenoot niet beschikte over bestaansmiddelen die gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het leefloon heeft nagelaten een verdere behoeftenanalyse door te voeren. Zij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij en haar echtgenoot over andere inkomsten dan deze die voortvloeien uit diens sociale tewerkstelling beschikken en die toelaten in hun levensonderhoud te voorzien. Er blijkt derhalve niet welk belang zij hebben bij hun grief. Aan verzoekster werd daarenboven de mogelijkheid geboden om alle inlichtingen inzake het gezinsinkomen mee te delen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat zij enkel aangaf te beschikken over inkomsten die haar echtgenoot ontving via het OCMW als *“werkervaringsklant”*. Zij kan dan ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat de analyse van haar situatie die door verweerder werd gemaakt niet volstond. Hun standpunt dat zij geen huurlasten dienen te dragen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder, conform artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, ook rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van verzoeksters gezinsband, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

De beschouwingen van verzoekster laten dan ook niet toe te concluderen dat verweerder de bestreden beslissing niet op een degelijke wijze heeft voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Er kan dan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden geduid dat het tweede lid van deze verdragsbepaling uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Zoals reeds gesteld voorziet artikel 11, § 2 juncto artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet expliciet dat verweerder kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. De onbeperkte immigratie van niet-beroepsactieve personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen en het feit dat verweerder het algemeen belang dat gediend is met een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet laat primeren op verzoeksters persoonlijke voorkeuren of belangen impliceert evenmin dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden. Daarenboven moet worden opgemerkt dat het feit dat verzoeksters echtgenoot

steeds in België heeft verbleven en hij er familie heeft niet verhindert dat hij zijn echtgenote, die wel in Marokko werd geboren en opgroeide, niet zou kunnen vervoegen. Verzoeksters bewering als zou haar echtgenoot geen banden hebben met Marokko waardoor enkel een gezinsleven in België mogelijk zou zijn kan niet overtuigen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeksters echtgenoot de Marokkaanse nationaliteit heeft, dat hij ervoor opteerde een echtgenote te zoeken in Marokko en dat hij ook verkoos om in dat land te huwen. Er kan dus worden vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk nog banden heeft met Marokko en er mag tevens worden verwacht dat hij, nu hij zevenentwintig jaar oud is, niet de permanente nabijheid van zijn ouders of bloedverwanten in België nodig heeft. Uit een van de aan de Raad voorgelegde stukken kan bovendien worden afgeleid dat verzoeksters schoonvader er zelf voor opteert om verscheidene maanden buiten België te verblijven. Tevens moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoekster terugkeert naar België op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen legt artikel 8 van het EVRM voorts geen formele motiveringsplicht op aan verweerder.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.2.5. In de mate dat verzoekster nog kritiek uit op de vermeldingen die zijn opgenomen in de akte van betekening kan het volstaan op te merken dat zij hierdoor niet aantoont dat de bestreden beslissing zelf door enige onregelmatigheid is aangetast.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK